

Когато

ЖИВОТЪТ

Живот без смисъл - това беше моят живот, изпразнен от съдържание и целенасоченост. В душата ми царуваха пустота и самота.

От ранна детска възраст се чувствах толкова сама, нежелана, ненужна и необичана, че се питах какъв е смисълът на живота, струва ли си да продължавам да живея така. Съмнявах се дали някой ще ме приеме такава, каквато съм, без да ме укорява непрекъснато за грешките, след като дори най-близките ми хора не ме искаха и се отнасяха с мен сякаш не съм човешко същество (или поне аз мислех така).

В трудната възраст на пубертета всичко се засили - исках някой да ме обича, да ме прегръща, да ми казва, че съм ценна! Но винаги ме упрекваха и носех вината за всички бели на по-малкия ми брат. И това не беше най-лошото: преживявах тежко проблемите или, както ги наричаха родителите ми, недоразуменията в семейството. Те ту се караха и се разделяха, ту се сдобряваха и се събираха. Това беше непоносимо за моята чувствителна детска душа. Обърканият кръговрат ме ужасяваше. Те мислеха само за себе си, без да осъзнават каква болка причиняват на собствените си деца.

С времето постепенно претръпнах, но вече ги мразех. Затварях очи и мечтаех, обещавах си, че ако се омъжа, никога няма да се отнасям така с децата си, а ще направя всичко възможно да им дам детството, което аз няхах.

Осъзнавах празнотата в живота си, опитвах да я запълня, като върша различни неща и това ме поддържаше жива, даваше ми сили да продължа напред, но не за

От ранна детска възраст се чувствах толкова сама, нежелана, ненужна и необичана, че се питах какъв е смисълът на живота, струва ли си да продължавам да живея така.

НЯМА

дълго. Бях като батерия, която трябва непрекъснато да се зарежда.

Доиде и момент, когато си мислех, че нещата не са толкова лоши, родителите ми се отнасяха по-добре един към друг, аз вече имах приятел и в него откривах любовта, която не познавах в своето семейство. Мислех си, че цялото зло си е отишло, но то щеше да се върне с още по-голяма сила и да ме съсипе окончателно. Когато бях на шестнадесет, изпитах поредната болка - почина най-добрият ми приятел. Тежко преживявах всичко това, питах се защо се раждаме, като неминуемо ще умрем, защо сме създадени - за да се мъчим ли? Тогава ми мина първата мисъл за самоубийство, няхах сили да продължа да се боря, не виждах изход. Скоро с приятеля ми започнахме да се ка-

раме, което още повече засили напрежението и ми даде тласък да посегна на живота си. Понякога търсех утеха в Православната църква, там получавах някакъв странен мир - вярвах, че има сила, която е горе, в небето, и контролира живота на хората. Опитах да потърся помощ в църквата, но около мен виждах хора с празни и студени погледи, всички бяха безразлични един към друг. Една вечер се прибрах у дома с натежало от болка сърце. Бях взела решението - край на този безполезен живот! Извадих от чекмеджето всички лекарства. Изгълтах половината и се приготвих за смъртния си час. Не ме беше страх, защото мислех, че когато умра, ще последва нещо по-добро. Но преживях поредния провал, защото след два дни се събудих в собственото си легло. Бях

Свидетелство

разочарована. Плачех и се молах да умра, чувствах се безполезна. А родителите ми така и не разбраха какво се е случило с мен.

След време нещата се поутоложиха. Предстоеше ми абитуриентският бал. Това беше най-красивият момент от живота ми. После кандидатствах. Искях да докажа на себе си и на останалите, че не съм неудачница. Мечтаех да бъда студентка. Приех ме в един от университетите - изпитвах огромна радост. Но родителите ми нанесоха поредния съкрушителен удар. Казаха, че сме финансово несигурни и не биха могли да ме подкрепят - по-добре да подам документи за задочно обучение. С документите обаче възникнаха проблеми. Така не станах студентка. Душата ми плачеше.

Мисълта за самоубийство се завърна и непрекъснато ме след-

си вече да мисля за бъдещето и за братчето си.

Но скоро злокобното настроение пак се върна. Борех се с него, опитвах да го прогоня, а се чувствах като сред лешояди, надушили плячката си.

Веднъж баба ми, която беше започнала да ходи в някаква църква, ме покани с нея. За първи път участвах в домашна група, която изучава Библията. Стана ми интересно, защото видях нещо различно, нещо което ми убягваше в Православната църква - усетих топлотата и любовта на хората към мен. Особено близка почувствах една от жените. Тя ми каза, че Бог ме обича и е умрял лично за мен. Убеди ме, че този Бог ще ми бъде приятел и винаги ще е с мен. Бях щастлива. Споделих с нея как се опитах да се самоубия, а тя потвърди, че

към моите родители - вече не ги мразех, започнах да се моля за тях. Научи ме не само да изисквам обич, но също и да давам. Бог промени мисленето ми - да не бъда егоист, а да помагам на други, които също като мен минават по пътя на мрачната сянка, водещ единствено към смъртта. Показа ми, че най-ценното нещо на света е животът, изпълнен с любов, а той е възможен и има смисъл едва когато отвориш сърцето си за Господ Исус Христос.

Разбира се, имаше моменти, в които се чувствах объркана. Плачех и не разбирах Божия план за

Бог ми показа, че най-ценното нещо на света е животът, изпълнен с любов, а той е възможен и има смисъл едва когато отвориш сърцето си за Господ Исус Христос.

СМИСЪЛ...

ваше. Не след дълго реших да направя втори опит и този път да е сигурно. Планувах да скоча от шестия етаж, от балкона на апартамента ни. Мислех, че най-сетне ще успея да причиня болка и да бъда победител. Сложих стол на балкона, качих се на него и прехвърлих единия си крак през парапета. Сърцето ми беше празно, не чувствах нищо. Затворих очи и точно когато щях да скоча, чух тих, приглушен глас: „ Недей. Аз те обичам, помисли каква болка ще ми причиниш - на мен и на близките си.“ Отворих очи и се обърнах, за да видя кой ми говори. Нямаше никой. Мислех, че съм полудяла, че това е изблик на страх. Слязох от стола. След две минути брат ми се прибра, затичах се, прегърнах го, целунах го и заплаках. Как ли би се почувствал той, ако ме беше загубил. Обещах

гласът е бил на Бога. Плаках.

Прибрах се у дома и осъзнах, че съм вършила много зло и че Бог е умрял заради мен и моите грехове. Разбрах, че този глас, който чух, е бил на моя Спасител. Паднах на колене и Го помолих да дойде и да живее в моето сърце, да ми прости всичко, с което съм Го наранила. Като че ли от сърцето ми падна товар, който преди не ми позволяваше да вървя напред и да гледам към бъдещето. Бях благодарна на Бога, че ми дава втори шанс - за живот, изпълнен със смисъл и любов.

Продължих да ходя в църквата. Чувствах се пълноценна. Изкарах курс за неделни учители. Животът ми се промени. Чувствах Божията любов. Искях да познавам повече Този, Който ме спаси, показа ми любовта Си и ме научи да прощавам. Той ми даде любов

мен, воювах със себе си, падах и ставах, но Той беше до мен и ме вдигаше. Трябваше ми време, за да разбера, че иска да ме извае като красив съд.

Скоро мечтата ми да бъда студентка се осъществи - приех ме във Висшия евангелски богословски институт. Понякога срещам трудности, но Бог ми показва, че иска да ме научи да Му се доверявам и да не се отказвам, защото Той воюва заедно с мен. Радвам се, че всеки ден мога да се наслаждавам на грижите на моя небесен Баща.

Открих смисъла на живота си в желанието да Му служа.

Емилия Маслова